

Arrest

nr. 258 484 van 20 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 december 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar partner B.W.J.

1.2. Op 21 juni 2019 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 28 juli 2020 wordt de samenwoning tussen de verzoekende partij en haar partner beëindigd.

1.4. Op 29 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewoont het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag op 3.12.2018 in functie van zijn partner B.W.J. (...) (...). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn partner sinds 28.07.2019. Uit een woningcontrole nav de adreswijziging van mijnheer is gebleken dat er geen samenwoning meer was met de partner sinds de verhuizing.

Overeenkomstig art 47/4 van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 19.02.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Betrokkene nam kennis van deze brief op 23.02.2021. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- bewijs van verrichtingen op zijn zichtrekening*
- factuur van de ziekteverzekering*
- tewerkstellingsattest van Randstad van 2019 en 2020.*
- tewerkstellingsattest en individuele rekening van Ago van 2019*
- brief betreffende het aanvullend pensioen waarvoor de werkgever van betrokkene, NV Soudal, bijdragen zal leveren*
- factuur van De Lijn*
- factuur van Axa, voertuigverzekering*
- attest van inburgering dd. 20.08.2020*
- documenten betreffende brandverzekering woning bij AG Insurance*
- huurcontract van de tumhoutsebaan*
- documenten betreffende een consumentenkrediet die betrokkene aanging voor de aankoop van meubelen t.w.v. 5000 euro*
- documenten betreffende een familiale verzekering bij AG Insurance*
- Arbeidscontract bij Soudal van onbepaalde duur, met ingang van 14.12.2020 + loonfiches*

Uit de documenten kan vooreerst niet worden besloten dat mijnheer de breuk met zijn voormalige partner betwist. Het is dus redelijk te stellen dat zij geen feitelijke partners meer zijn. De gezinshereniging voor dewelke betrokkene het verblijfsrecht gekregen heeft, is wel degelijk achterhaald. Vandaar dat overeenkomstig art. 47/4, eerste lid, 1° een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Verder stelt art. 47/4, tweede lid dat bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, de leeftijd van betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Vooreerst wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in België dient opgemerkt te worden dat hij nog geen 5 jaar legaal verblijf heeft in België, vandaar dat het nog mogelijk is te beëindigen. De duur van het verblijf van betrokkene is, in verhouding tot zijn leeftijd helemaal niet zo lang. Mijnheer was 33 jaar toen hij zich in België kwam vestigen, het grootste deel van zijn leven heeft hij dus elders doorgebracht. Hij is bovendien niet van bijzonder jonge of hoge leeftijd waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht inhumain zou zijn. Betrokkene is nog jong genoeg om elders een nieuwe start te maken.

Wat betreft zijn gezondheidstoestand heeft betrokkene ons niets voorgelegd. Het is dan ook redelijk te stellen dat er geen medisch beletsel is voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft betrokkenes gezinssituatie blijkt, zoals reeds aangehaald, dat de relatie met de partner niet heeft standgehouden. Intussen is mijnheer kennelijk alleenstaande. Nergens uit het dossier blijkt dat er sprake zou zijn van een nieuw gezinsleven met een nieuwe partner. Hij heeft er in elk geval niets van voorgelegd. Redelijkerwijze zou mogen verwacht worden, indien betrokkene iemand in zijn leven heeft waarmee hij een beschermenswaardig gezinsleven leidt, dat hij daar spontaan mee naar voren zou komen. Het is dus redelijk te stellen dat met de beëindiging van het verblijfsrecht van mijnheer geen inbreuk wordt gedaan op zijn gezinsleven.

Verder wat betreft de economische situatie van betrokkene blijkt betrokkene heel wat inspanningen te hebben gedaan om te werken. Dit heeft in december 2020 geresulteerd in een contract van onbepaalde duur bij Soudal. Betrokkene bewijst daarmee de nodige vaardigheden te bezitten om aan de slag te kunnen. Niets sluit echter uit dat hij met dergelijke vaardigheden ook elders aan de slag kan. Indien hij de nodige capaciteiten heeft om in België aan de slag te kunnen, kan hij die capaciteiten evengoed elders ten gelde maken. Die capaciteiten worden hem niet ontnomen door het nemen van deze beslissing. Wel integendeel, mogelijks helpt de ervaring in het Belgisch bedrijfsleven mijnheer om elders ook aan de slag te kunnen.

Betreffende de sociale en culturele integratie legde betrokkene een attest van integratie voor en tal van documenten zoals het bewijs dat hij over een ziekteverzekering beschikt, over een autoverzekering, over een woonverzekering, een huurcontract heeft afgesloten, alsook een persoonlijke lening is aangegaan. Er kan daarmee niet gesteld worden dat hij buitengewoon geïntegreerd is in België. AJs familielid van een burger van de Unie is hij de wettelijke verplichting tot het volgen van een integratietraject nagekomen. De verzekeringen die hij heeft afgesloten zijn wettelijk verplicht voor zover men een woning wenst te huren en een wagen wenst te besturen. De familiale verzekering is geen wettelijke verplichting, noch het afsluiten van een persoonlijke lening uiteraard. Mijnheer heeft met deze initiatieven er blijk van gegeven een toekomst te willen uitbouwen voor zichzelf in goede omstandigheden. Daar is uiteraard niets mis mee dat mijnheer gezorgd heeft voor zichzelf en zijn comfort, echter dit vormt geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Het bewijst dat mijnheer ondernemend genoeg is om elders een nieuwe start te maken.

Wat betreft betrokkenes familiebanden, culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, werd ons niets meegedeeld door betrokkene zelf. Gezien de korte duur van zijn verblijf in België is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende vertrouwd is met de familie en vrienden, gewoontes en mentaliteit in eigen land om er terug makkelijk aansluiting te vinden.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen wordt het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig art 47/4 van de wet van 15.12.1980 beëindigd. “

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 47/4 van de Vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel.

3.1.1. Naast een theoretische toelichting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen – alsook over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en het beginsel van de fair play – verstrekt de verzoekende partij de volgende toelichting bij haar eerste middel:

“5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd genomen op grond van artikel 47/4 Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de initiële verblijfsaanvraag gebeurde op basis van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 47/4 Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, §4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer:

1° het familielid in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° [...]

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ”

Verzoeker meent dat dit laatste niet op afdoende wijze werd onderzocht.

De motivering in de bestreden beslissing wijst dan ook op een gebrekkig onderzoek vanwege verwerende partij, waarmee zij de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dit legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Verwerende partij had dan ook rekening moeten houden met de huidige situatie van verzoeker en dit cf. artikel 47/4, tweede lid Vreemdelingenwet doch deed dit niet naar behoren.

Verzoeker legde allereerst documenten voor van bewijzen van tewerkstelling waaruit blijkt dat hij van 2019 tot op heden tewerkgesteld is, hij is thans werkzaam bij SOUDAL (stuk 3).

Het hebben van een job en een inkomen is inderdaad nodig om een menswaardig leven te kunnen leiden, doch verzoeker toont hiermee wel degelijk zijn wil aan om hier te integreren, om hier voor zichzelf te kunnen zorgen en niet te moeten terugvallen op de Belgische overheid.

Bovendien heeft verzoeker niet “zomaar” een job. Hij heeft hier altijd gewerkt, van het moment dat hij in het bezit werd gesteld van zijn oranje kaart tot op heden (stuk 4).

Hij werkte eerste via interimkantoren Randstad en AGO. Met ingang vanaf 14.12.2020 kreeg hij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij SOUDAL. (stukken 5 en 6)

Hij werkt thans dus vast als arbeider bij SOUDAL te Turnhout en heeft hierbij een brutoloon van 14,62 euro per uur.

Hij beschikt verder ook over een TEAM BENEFIT PLAN (zijnde een levensverzekering) dat hij verkreeg via deze werkgever.

Daar hij intussen een vaste waarde is in dit bedrijf heeft hij hier zeker nog toekomstperspectief.

Verzoeker is thans dus op een duurzame manier tewerkgesteld in België. Het hebben van een vaste en voltijdse job vormt wel degelijk een bewijs van integratie. Daarnaast vormen alleszins de gevolgen van het hebben van een job (of dit nu interim werk is of thans een vaste job) tevens een bewijs van integratie, daar men hiermee een sociaal (en collegiaal) netwerk opbouwt.

Daarnaast is verzoeker hier op alle mogelijke vlakken geïntegreerd: hij heeft hier een rijbewijs (stuk 10), een wagen, volgde hier een cursus inburgering, heeft hier steeds gewerkt, heeft hier vrienden, ... Zo is naast een tewerkstelling ook sprake van een sociale integratie.

Verwerende partij heeft dan ook de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden (motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, redelijkheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel) door op over te gaan tot het nemen van zo'n drastische beslissing met een enorme impact op het leven van verzoeker, en dit zonder een afdoende onderzoek naar de huidige situatie van verzoeker.

Het betreft evenwel een beslissing met een zeer grote impact voor verzoeker. Hij verliest zijn verblijfsrecht na hier jarenlang een leven te hebben opgebouwd. Hij werkt hier, heeft hier een sociaal netwerk, is hier ten volle geïntegreerd, ...

Verwerende partij had daarom op een veel grondigere manier moeten tewerk gaan.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

3.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het eerste middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van de hoorplicht en van het beginsel van fair play, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskennis zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen en bepalingen.

Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, zodat de beslissing is gemotiveerd in rechte. Daarnaast is de beslissing ook gemotiveerd in feite door erop te wijzen dat de verzoekende partij het verblijfsrecht bekam als familielid van een burger van de Unie na een aanvraag op 3 december 2018 in functie van haar partner B.W.J., dat de situatie intussen totaal gewijzigd is, dat overeenkomstig de gegevens van het rijksregister de verzoekende partij niet meer samenwoont met haar partner sinds 28 juli 2019, dat uit een woonstcontrole naar aanleiding van een adreswijziging van de verzoekende partij is gebleken dat er geen samenwoning meer was met de partner sinds de verhuis, dat overeenkomstig artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet daarom het verblijfsrecht van de verzoekende partij kan beëindigd worden. Daarnaast wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat om overeenkomstig voormelde wetsbepaling een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van de verzoekende partij, zij op 19 februari 2021 verzocht werd haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, dat de verzoekende partij kennis nam van deze brief op 23 februari 2021 en daarop documenten neerlegde, waarna de neergelegde documenten worden opgesomd. De verwerende partij motiveert dat uit de documenten vooreerst niet kan worden besloten dat de verzoekende partij de breuk met haar voormalige partner betwist, dat het dus redelijk is

te stellen dat zij geen feitelijke partners meer zijn, dat de gezinshereniging voor dewelke de verzoekende partij het verblijfsrecht gekregen heeft wel degelijk achterhaald is en vandaar overeenkomstig artikel 47/4, eerste lid, 1° een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Voorts wijst de verwerende partij op artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarna zij erop wijst dat zij overeenkomstig voormelde bepaling rekening houdt met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Vervolgens gaat de verwerende partij over tot een *in concreto* beoordeling van voormelde elementen, waarbij zij eveneens de door de verzoekende partij voorgelegde documenten in ogenschouw neemt en waarbij zij toelicht waarom deze elementen en documenten niet in de weg staan aan de beëindiging van het verblijf.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen, die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, kent, zodat het doel, dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen ook niet zozeer aangeeft niet te weten waarom de voorgelegde stukken niet worden aanvaard, maar wel dat zij niet akkoord gaat met de gedane beoordeling. Dit betreft evenwel de materiële, en niet de formele, motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.4. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit in het licht van de toepassing van de bepaling van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° (...)

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Aldus kan de gemachtigde binnen de vijf jaar na het bekomen van het verblijfsrecht, een einde maken aan dit verblijfsrecht wanneer, zoals *in casu*, er geen duurzame relatie meer is met de burger van de Unie in functie waarvan het verblijfsrecht werd verkregen.

De verzoekende partij betwist niet dat haar relatie met de referentiepersoon, in functie van wie zij haar verblijfsrecht verkreeg, beëindigd is, en dit binnen een termijn van vijf jaar. Het staat dan ook buiten betwisting dat *in casu* is voldaan aan de wettelijke voorwaarden om te kunnen overgaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht als “*ander familielid*” van een burger van de Unie. De verzoekende partij voert enkel aan dat de elementen, zoals voorzien in artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, niet afdoende werden onderzocht, dat de verwerende partij rekening had moeten houden met haar huidige situatie, doch dit niet naar behoren deed.

3.1.5. De verzoekende partij hekelt de motieven in de bestreden beslissing over haar integratie en haar tewerkstelling.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet slechts impliceert dat de gemachtigde rekening moet houden met volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, de gemachtigde op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. De gemachtigde beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt.

3.1.6. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat zij documenten voorlegde van bewijzen van tewerkstelling waaruit blijkt dat zij van 2019 tot op heden tewerkgesteld is, dat zij thans werkzaam is bij SOUDAL, dat het hebben van een job en een inkomen inderdaad nodig is om een menswaardig leven te kunnen leiden, doch dat zij hiermee wel degelijk haar wil aantoonst om zich hier te integreren, om hier voor zichzelf te kunnen zorgen en niet te moeten terugvallen op de Belgische overheid, dat zij bovendien niet zomaar een job heeft maar hier altijd gewerkt heeft vanaf het moment dat zij in het bezit werd gesteld van een oranje kaart tot op heden, dat zij eerst werkte via interimkantoren Randstand en AGO en dat zij met ingang van 14 december 2020 een arbeidsovereenkomst voor onbepaald duur bij SOUDAL kreeg, dat zij er thans vast werkt als arbeider en een brutoloon heeft van 14,62 euro per uur, dat zij verder ook beschikt over een levensverzekering die zij verkreeg via de werkgever, dat zij intussen een vaste waarde is in het bedrijf en hier zeker nog toekomstperspectief heeft, dat zij thans dus op een duurzame manier tewerkgesteld is in België, dat het hebben van een vaste en voltijdse job wel degelijk een bewijs van integratie vormt.

In de bestreden beslissing werden de elementen betreffende de economische situatie van de verzoekende partij wel degelijk in ogenschouw genomen en dit als volgt:

“Verder wat betreft de economische situatie van betrokkene blijkt betrokkene heel wat inspanningen te hebben gedaan om te werken. Dit heeft in december 2020 geresulteerd in een contract van onbepaalde duur bij Soudal. Betrokkene bewijst daarmee de nodige vaardigheden te bezitten om aan de slag te kunnen. Niets sluit echter uit dat hij met dergelijke vaardigheden ook elders aan de slag kan. Indien hij de nodige capaciteiten heeft om in België aan de slag te kunnen, kan hij die capaciteiten evengoed elders ten gelde maken. Die capaciteiten worden hem niet ontnomen door het nemen van deze beslissing. Wel integendeel, mogelijks helpt de ervaring in het Belgisch bedrijfsleven mijnheer om elders ook aan de slag te kunnen.”

Uit voormelde motieven blijkt niet dat wordt betwist dat de verzoekende partij de wil aantoonst om zich hier te integreren, om hier voor zichzelf te kunnen zorgen en niet te moeten terugvallen op de Belgische overheid, dat zij hier altijd gewerkt heeft vanaf het moment dat zij in het bezit werd gesteld van een oranje kaart tot op heden, dat zij thans vast bij SOUDAL werkt als arbeider en een brutoloon heeft van 14,62 euro per uur, dat zij beschikt over een levensverzekering die zij verkreeg via de werkgever, dat zij intussen een vaste waarde is in het bedrijf en hier zeker nog toekomstperspectief heeft, dat zij aldus thans op een duurzame manier tewerkgesteld is in België en dat het hebben van een vaste en voltijdse job wel degelijk een bewijs van integratie vormt. Integendeel wordt uitdrukkelijk erkend dat de

verzoekende partij heel wat inspanningen heeft gedaan om te werken. Met haar betoog slaagt de verzoekende partij er dan ook niet in de voormelde motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Echter in zoverre de verzoekende partij met haar betoog wil aangeven dat haar economische situatie op zich voldoende is om het verblijfsrecht te behouden of dat de opgebouwde (economische) integratie het nemen van de bestreden beslissing in de weg staat, gaat de verzoekende partij er met haar betoog aan voorbij dat een economische integratie, het hebben van vast werk en/of het niet ten laste vallen van de Belgische overheid geen uitzonderingsgrond vormt voor de toepassing van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet. Uit voormelde bepaling blijkt enkel dat bij het nemen van een beslissing die een einde maakt aan het verblijf de verwerende partij onder meer rekening moet houden met de economische situatie in het Rijk. Uit de voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij de economische situatie van de verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen doch heeft geoordeeld dat deze situatie het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staat daar de verzoekende partij de nodige vaardigheden heeft om aan de slag te gaan, niets uitsluit dat zij met deze vaardigheden ook elders aan de slag kan, dat deze capaciteiten haar niet worden ontnomen door de bestreden beslissing, dat de ervaring in het Belgische bedrijfsleven de verzoekende partij mogelijk ook helpt om elders ook aan de slag te kunnen. Door het louter stellen dat zij hier altijd gewerkt heeft, dat zij thans vast bij SOUDAL werkt als arbeider, dat zij beschikt over een levensverzekering die zij verkreeg via de werkgever, dat zij intussen een vaste waarde is in het bedrijf en hier zeker nog toekomstperspectief heeft, dat zij aldus thans op een duurzame manier tewerkgesteld is in België en dat het hebben van een vaste en voltijdse job wel degelijk een bewijs van integratie vormt, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.1.7. Voorts stelt de verzoekende partij nog dat de gevolgen van het hebben van een job tevens een bewijs van integratie vormen, dat men hiermee een sociaal en collegiaal netwerk opbouwt, dat zij daarnaast op alle mogelijke vlakken geïntegreerd is, dat zij een rijbewijs heeft, een wagen, hier een cursus inburgering volgde, steeds gewerkt heeft en vrienden heeft, zodat er ook sprake is van een sociale integratie.

In de bestreden beslissing werden de elementen betreffende de sociale integratie van de verzoekende partij wel degelijk in ogenschouw genomen en dit als volgt:

“Betreffende de sociale en culturele integratie legde betrokkene een attest van integratie voor en tal van documenten zoals het bewijs dat hij over een ziekteverzekering beschikt, over een autoverzekering, over een woonverzekering, een huurcontract heeft afgesloten, alsook een persoonlijke lening is aangegaan. Er kan daarmee niet gesteld worden dat hij buitengewoon geïntegreerd is in België. Als familielid van een burger van de Unie is hij de wettelijke verplichting tot het volgen van een integratietraject nagekomen. De verzekeringen die hij heeft afgesloten zijn wettelijk verplicht voor zover men een woning wenst te huren en een wagen wenst te besturen. De familiale verzekering is geen wettelijke verplichting, noch het afsluiten van een persoonlijke lening uiteraard. Mijnheer heeft met deze initiatieven er blijk van gegeven een toekomst te willen uitbouwen voor zichzelf in goede omstandigheden. Daar is uiteraard niets mis mee dat mijnheer gezorgd heeft voor zichzelf en zijn comfort, echter dit vormt geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Het bewijst dat mijnheer ondernemend genoeg is om elders een nieuwe start te maken.”

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat zij niet geïntegreerd is in België of dat er geen sprake is van een sociale integratie. Er wordt zelfs op gewezen dat de verzoekende partij met verschillende initiatieven blijk gegeven heeft een toekomst uit te bouwen voor zichzelf in goede omstandigheden. Wel wordt betwist dat er sprake is van een buitengewone integratie, waarbij er onder meer wordt op gewezen dat zij als familielid van een burger van de Unie de wettelijke verplichting heeft tot het volgen van een integratietraject en dat de verzekeringen die zij heeft afgesloten wettelijk verplicht zijn voor zover men een woning wenst te huren en een wagen wenst te besturen. Door het louter opnieuw wijzen op het feit dat zij een rijbewijs heeft, een wagen, hier een cursus inburgering volgde, steeds gewerkt heeft en vrienden heeft, weerlegt, noch ontkracht zij voormelde motieven en toont zij geenszins aan dat deze elementen ertoe zouden bijdragen dat er sprake is van een buitengewone integratie die de bestreden beslissing in de weg staan. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de gevolgen van het hebben van een job tevens een bewijs van integratie vormen, dat men hiermee een sociaal en collegiaal netwerk opbouwt, wijst de Raad er op dat uit het hebben van een job niet *ipso facto* de opbouw van een sociaal en collegiaal netwerk volgt. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij bij het beoordelen van haar sociale en culturele integratie in het Rijk met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Met het loutere betoog dat zij op alle

mogelijke vlakken geïntegreerd is en dat zij steeds gewerkt heeft, weerlegt, noch ontkracht zij de motieven dat er uiteraard niets mis mee is dat zij voor zichzelf en haar comfort gezorgd heeft, doch dat dit geen bezwaar vormt voor de bestreden beslissing, dat het bewijst dat de verzoekende partij ondernemend genoeg is om elders een nieuwe start te maken. Dit motief dient tevens gelezen te worden in het licht van de motieven betreffende de duur van het verblijf in het Rijk en betreffende de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Immers wordt in deze motieven overwogen dat de duur van het verblijf van de verzoekende partij nog geen vijf jaar in legaal verblijf betreft, dat de duur van het verblijf in verhouding tot haar leeftijd helemaal niet zo lang is, dat zij 33 jaar was toen zij zich in België vestigde en aldus het grootste deel van haar leven elders heeft doorgebracht, dat zij nog jong genoeg is om elders een nieuwe start te maken, dat gezien de korte duur van haar verblijf in België het redelijk is te stellen dat zij nog voldoende vertrouwd is met de familie en vrienden, gewoontes en mentaliteit in eigen land om er terug makkelijk aansluiting te vinden. De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

3.1.8. Zoals blijkt uit wat voorafgaat maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat de elementen opgesomd in artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet afdoende werden onderzocht. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk en afdoende dat de verwerende partij deze elementen, en in het licht hiervan de door de verzoekende partij naar voren gebrachte elementen en bewijsstukken, heeft onderzocht en beoordeeld, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan met welke elementen van haar huidige situatie de verwerende partij geen of niet naar behoren rekening heeft gehouden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde stukken ten onrechte niet in rekening zou hebben genomen of dat deze stukken niet zorgvuldig zouden zijn onderzocht in het licht van artikel 74/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat de door haar opgesomde beginselen geschonden zijn door over te gaan tot het nemen van een zo'n drastische beslissing met een enorme impact op haar leven en dit zonder een afdoende onderzoek naar haar huidige situatie, noch maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij niet grondig (genoeg) te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en het beoordelen van de elementen opgesomd in artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Door enkel voor te houden dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op haar; zij verliest immers haar verblijfsrecht na hier jarenlang een leven te hebben opgebouwd, zij werkt hier, heeft hier een sociaal netwerk en is hier ten volle geïntegreerd, weerlegt, noch ontkracht zij de motieven van de bestreden beslissing. Er wordt immers niet ontkend dat de bestreden beslissing een impact heeft op haar, dat zij hier een leven heeft opgebouwd, hier werkt en op een sociale, culturele en economische integratie kan bogen, doch geoordeeld dat deze elementen *in casu* het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staan.

3.1.9. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat derhalve niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde op grond van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet beschikt.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel alsook van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel wordt evenmin aangetoond.

3.1.10. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel als volgt uiteen:

“1.

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven en familieleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

De motivering van de bestreden beslissing is evenwel niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet voldoende gemotiveerd en heeft geen afdoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden, daar er enkel wordt verwezen naar de relatie die verzoeker had, op basis waarvan hij verblijf verkreeg, maar die stuk liep.

In de bestreden beslissing wordt het privé en familiaal leven van verzoeker dan ook niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Daarnaast werd er onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke, sociale en economische belangen die verzoeker hier voor zichzelf heeft opgebouwd (zie supra). In deze zin kan er verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 205.020 dd. 07.06.2018), waarin wordt gesteld dat er rekening moet worden gehouden met het privéleven van de betrokken persoon, in de zin dat er moet gekeken worden naar zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die hij hier heeft opgebouwd.

In casu betekent dit dat er ook op dit vlak een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit zeer duidelijk blijkt dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Hij is hier immers reeds bijna 2 jaar tewerkgesteld, waarbij sedert december 2020 bij dezelfde werkgever, waar hij een vaste arbeidsovereenkomst wist te bekomen, hij heeft hier een inburgeringscursus gevolgd, hij heeft collega's, vrienden, is hier op alle vlakken geïntegreerd, heeft een lening afgesloten voor meubelen, voor een wagen, heeft hier een rijbewijs, een ziekteverzekering en zelfs een TEAM BENEFIT PLAN via zijn werkgever,...

Kortom, verzoeker heeft een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familieleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker opnieuw zijn leven zou moeten opbouwen in Suriname; dit vormt een onevenredige schade aan zijn privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is gegrond."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.2.3. In de bestreden beslissing wordt over het gezins- en familieleven van de verzoekende partij als volgt gemotiveerd:

“Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn partner sinds 28.07.2019. Uit een woonstcontrole nav de adreswijziging van mijnheer is gebleken dat er geen samenwoning meer was met de partner sinds de verhuis.

(...)

Uit de documenten kan vooreerst niet worden besloten dat mijnheer de breuk met zijn voormalige partner betwist. Het is dus redelijk te stellen dat zij geen feitelijke partners meer zijn. De gezinshereniging voor dewelke betrokkene het verblijfsrecht gekregen heeft, is wel degelijk achterhaald

(...)

Wat betreft betrokkenes gezinssituatie blijkt, zoals reeds aangehaald, dat de relatie met de partner niet heeft standgehouden. Intussen is mijnheer kennelijk alleenstaande. Nergens uit het dossier blijkt dat er sprake zou zijn van een nieuw gezinsleven met een nieuwe partner. Hij heeft er in elk geval niets van voorgelegd. Redelijkerwijze zou mogen verwacht worden, indien betrokkene iemand in zijn leven heeft waarmee hij een beschermingswaardig gezinsleven leidt, dat hij daar spontaan mee naar voren zou komen. Het is dus redelijk te stellen dat met de beëindiging van het verblijfsrecht van mijnheer geen inbreuk wordt gedaan op zijn gezinsleven.”

De verzoekende partij betwist niet, zoals ook aangehaald in voormelde motieven, dat haar relatie met partner B.W.J. beëindigd is. Eveneens betwist zij het motief dat zij alleenstaande is en niet blijkt dat er sprake is van een nieuw gezinsleven met een nieuwe partner.

Er wordt aldus blijkens de motieven van de bestreden beslissing geen beschermingswaardig gezinsleven weerhouden. Door enkel voor te houden dat haar familiaal leven niet afdoende werd onderzocht en besproken, toont de verzoekende partij niet aan met welke elementen omtrent haar familiaal leven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Gelet op het niet blijken van een beschermingswaardig gezinsleven en daar de verzoekende partij dit ook niet aantoonde ter gelegenheid van haar verzoekschrift, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog dat geen afdoende belangenafweging werd gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden daar er enkel verwezen wordt naar haar relatie die stuk liep, is dan ook niet dienstig, gelet op het niet verduidelijken, laat staan staven, van een beschermingswaardig gezinsleven waarnaar ten onrechte niet verwezen werd en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

3.2.4. Voorts voert de verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing haar privéleven niet op afdoende wijze wordt onderzocht en besproken, dat geen afdoende toetsing gebeurde aan artikel 8 van het EVRM, dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke, sociale en economische belangen die zij hier voor zichzelf heeft opgebouwd, dat rekening moet gehouden worden met het privéleven, in de zin dat er moet gekeken worden naar het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die zij hier heeft opgebouwd. Zij meent dat er op dit vlak dan ook een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt daar de verwerende partij geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen waaruit zeer duidelijk blijkt dat zij hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd, dat zij hier immers reeds bijna 2 jaar is tewerkgesteld, waarbij sedert december 2020 bij dezelfde werkgever, waar zij een vaste arbeidsovereenkomst wist te bekomen, dat zij hier een inburgeringscursus heeft gevolgd, collega's en vrienden heeft en op alle vlakken geïntegreerd is, een lening heeft afgesloten voor meubelen, voor een wagen, alhier een rijbewijs heeft, een ziekteverzekering en zelfs een Team Benefit Plan via haar werkgever, dat zij kortom een privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat de

bedoeling van de bestreden beslissing er in ligt haar de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren, dat dit niet verenigbaar is met artikel 8, tweede lid van het EVRM, dat de handhaving van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat zij opnieuw haar leven moet opbouwen in Suriname en dit een onevenredige schade vormt aan haar privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van de verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de eerdere bespreking blijkt dat de verzoekende partij de schending van deze bepaling niet aannemelijk heeft gemaakt. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van en controle over de immigratie.

De inmenging in het privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet betwist dat en rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd en dat zij een privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Betreffende haar persoonlijke, sociale en economische belangen en het privéleven van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing immers als volgt:

“Vooreerst wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in België dient opgemerkt te worden dat hij nog geen 5 jaar legaal verblijf heeft in België, vandaar dat het nog mogelijk is te beëindigen. De duur van het verblijf van betrokkene is, in verhouding tot zijn leeftijd helemaal niet zo lang. Mijnheer was 33 jaar toen hij zich in België kwam vestigen, het grootste deel van zijn leven heeft hij dus elders doorgebracht. Hij is bovendien niet van bijzonder jonge of hoge leeftijd waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht inhumain zou zijn. Betrokkene is nog jong genoeg om elders een nieuwe start te maken.

(...)

Verder wat betreft de economische situatie van betrokkene blijkt betrokkene heel wat inspanningen te hebben gedaan om te werken. Dit heeft in december 2020 geresulteerd in een contract van onbepaalde duur bij Soudal. Betrokkene bewijst daarmee de nodige vaardigheden te bezitten om aan de slag te kunnen. Niets sluit echter uit dat hij met dergelijke vaardigheden ook elders aan de slag kan. Indien hij de nodige capaciteiten heeft om in België aan de slag te kunnen, kan hij die capaciteiten evengoed elders ten gelde maken. Die capaciteiten worden hem niet ontnomen door het nemen van deze beslissing. Wel integendeel, mogelijks helpt de ervaring in het Belgisch bedrijfsleven mijnheer om elders ook aan de slag te kunnen.

Betreffende de sociale en culturele integratie legde betrokkene een attest van integratie voor en tal van documenten zoals het bewijs dat hij over een ziekteverzekering beschikt, over een autoverzekering, over een woonverzekering, een huurcontract heeft afgesloten, alsook een persoonlijke lening is aangegaan. Er kan daarmee niet gesteld worden dat hij buitengewoon geïntegreerd is in België. Als familielid van een burger van de Unie is hij de wettelijke verplichting tot het volgen van een integratietraject nagekomen. De verzekeringen die hij heeft afgesloten zijn wettelijk verplicht voor zover men een woning wenst te huren en een wagen wenst te besturen. De familiale verzekering is geen wettelijke verplichting, noch het afsluiten van een persoonlijke lening uiteraard. Mijnheer heeft met deze initiatieven er blijk van gegeven een toekomst te willen uitbouwen voor zichzelf in goede omstandigheden. Daar is uiteraard niets mis mee dat mijnheer gezorgd heeft voor zichzelf en zijn comfort, echter dit vormt geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Het bewijst dat mijnheer ondernemend genoeg is om elders een nieuwe start te maken.

Wat betreft betrokkenes familiebanden, culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, werd ons niets meegedeeld door betrokkene zelf. Gezien de korte duur van zijn verblijf in België is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende vertrouwd is met de familie en vrienden, gewoontes en mentaliteit in eigen land om er terug makkelijk aansluiting te vinden.”

Door louter opnieuw te verwijzen naar de door haar aangehaalde elementen, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven, waaruit blijkt dat het bestaan van een privéleven in overweging wordt genomen, doch wordt geoordeeld dat de persoonlijke, sociale, culturele en economische banden van de verzoekende partij in het Rijk het nemen van de bestreden beslissing niet in weg staan. Gelet op voormelde concrete motieven, waarvan de verzoekende partij geenszins aantoonde dat ze foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn, maakt zij ook geenszins aannemelijk dat het de bedoeling is van de verwerende partij om om het even welk verblijfsrecht te weigeren, noch dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in haar privéleven. Immers blijkt uit bovenstaande motieven dat de verwerende partij een degelijke belangenafweging heeft gemaakt.

Wat de belangenafweging betreft, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven dat de duur van haar verblijf in verhouding tot haar leeftijd niet zo lang is, dat zij 33 jaar was toen zij zich in België kwam vestigen, dat zij het grootste deel van haar leven elders heeft doorgebracht, dat zij nog jong genoeg is om elders een nieuwe start te maken, dat zij kennelijk alleenstaande is, dat zij heel wat inspanningen heeft gedaan om te werken, dat dit bewijst dat zij de nodige vaardigheden bezit om aan de slag te kunnen en niets uitsluit dat zij met deze vaardigheden ook elders aan de slag kan, dat deze capaciteiten niet worden ontnomen door de bestreden beslissing en de ervaring in het Belgisch bedrijfsleven haar kan helpen om ook elders aan de slag te kunnen, dat een attest van integratie en tal van documenten zoals het hebben van een ziekteverzekering, een auto- en een woonverzekering en het afsluiten van een huurcontract alsook een persoonlijke lening, niet gelijk gesteld kan worden met een buitengewone integratie in België, dat de verzoekende partij met deze initiatieven er blijk van gegeven heeft een toekomst te willen uitbouwen voor zichzelf in goede omstandigheden, dat er niets mis is met

het feit dat de verzoekende partij voor zichzelf en zijn comfort gezorgd heeft doch dat dit geen bezwaar vormt voor het nemen van de bestreden beslissing, dat dit alles bewijst dat de verzoekende partij ondernemend genoeg is om elders een nieuwe start te maken, dat gezien de korte duur van het verblijf in België het redelijk is te stellen dat zij nog voldoende vertrouwd is met de familie en vrienden, gewoontes en mentaliteit in eigen land om er terug makkelijk aansluiting te vinden.

De verwerende partij heeft aldus geoordeeld dat er geen sprake is van een dermate uitzonderlijke integratie dat deze de bestreden beslissing in de weg zou staan en dat er geen concrete hinderpalen voorliggen die de verzoekende partij verhinderen een privéleven te leiden in het land van herkomst. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat deze belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk is of in strijd met de rechtspraak overeenkomstig artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een onevenwicht tussen haar belangen en deze van de overheid.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM op incorrecte wijze heeft afgewogen.

3.2.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in dit licht een schending van de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER